

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.328/2025/8/II.

A felperes:

felperes neve, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Sipos Ferenc ügyvéd, felperesi jogi képviselő címe

Az alperesek:

I. r. alperes neve, I. r. alperes címe I. rendű

II.r. alperes neve, I. r. alperes címe II. rendű

Az I. rendű alperes képviselője:

Dr. Horváth Béla Ügyvédi Iroda, I.r. alperesi jogi képviselő címe

(ügyintéző: dr. Horváth Béla ügyvéd)

A II. rendű alperes képviselője:

Morvai Ügyvédi Iroda, II.r. alperesi jogi képviselő címe

(ügyintéző: dr. Morvai Attila ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 11.P.20.734/2023/27.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya és az elsőfokú perköltség vonatkozásában helybenhagyja.

Az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja és a felperes által az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 150.000 (százötvenezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint + áfa, valamint a II. rendű alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 96.000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. r. alperes házasságából 2016. augusztus 29-én név1 utónevű gyermekük született. A felperes 2018. szeptember 19-én elköltözött az utolsó közösen használt ingatlanból. 2018. szeptembertől 2019. szeptemberéig napi 3-4 órát töltött a gyermekkel a felperes, többnyire az I. r. alperes jelenlétében. Minden reggel 9:00 és 9:30 között megjelent a lakásban, ahol napi 4 órát töltött a gyermekkel, több alkalommal babaúszásra, játszóházba mentek, kirándultak és egyéb foglalkozásokra jártak. név1 2019. szeptemberétől óvodás lett, a felperes a gyermek óvodás korában is a napi kapcsolattartást, mint egyedüli kapcsolattartási formát igényelte. Az I. r. alperes ezt úgy értékelte, hogy a felperes napi szinten kívánt belefolyni az életükbe, amit zaklatásként élt meg, és úgy érezte, hogy gyakorlatilag nincs privát közös életterük a gyermekkel a hétköznapiakban, mert a felperes mindennap igényt tartott a gyermekkel való kapcsolattartásra. 2019. szeptemberben az I. r. alperes a gyámhatósághoz fordult annak érdekében, hogy a magánszférája biztosított legyen, illetve szabályozzák a gyermek és a felperes közötti kapcsolattartást. Az I. r. alperes 2019 decemberében zaklatás miatt feljelentést tett felperessel szemben a rendőrségen, 2020 májusában ismét feljelentést tett emiatt. A Budapesti IV. és kerületi Bíróság 21.Bpk.XV.995/2021/2. számú határozatával megállapította, hogy a felperes a terhére rótt (zaklatás) bűncselekményt elkövette és 300.000 Ft pénzbírsággal sújtotta. A felperes a határozattal szemben tárgyalás tartása iránti kérelmet terjesztett elő, ezért a Budapesti IV. és kerületi Bíróság 5.B.322/2022/3-I. sorszámú végzésével a 21.Bpk.XV.995/2021/2. végzést hatályon kívül helyezte. A felperessel szemben a zaklatás vétsége és további bűncselekmény miatt az eljárás 5.B.XV.763/2022. számon jelenleg is folyamatban van. Az I. r. alperes 2020 októberében lakóhelyét a gyermekkel együtt megváltoztatta, erről a felperest nem tájékoztatta.

[2] Az I. r. alperes 2019. óta kapcsolatban áll a II. r. alperessel, jelenleg már házastársak, 2020. szeptember 16-án közös gyermekük született. E közös gyermekkel az I. r. alperes 2019 decemberétől volt várandós. E gyermek édesapjaként a felperes került bejegyzésre. Az apaság vélelmének megdöntésére peren kívül nem került sor, így a Budakörnyéki Járásbíróság 12.P.20.084/2021/22. számú, 2021. szeptember 20. napján kelt apasági vélelem megdöntése iránti ítéletében állapította meg, hogy az I. r. alperes gyermekének nem a felperes az apja.

[3] 2019. szeptember 1. - 2019. december 19-ig, valamint a 2019. december 19-től 2020. május 3-ig tartó időszakban volt kapcsolattartás a felperes és a gyermeke között, 2020. május 3-tól hónapokig nem volt, azt az I. r. alperes nem biztosította. A három időszak egyikében

sem került sor a kapcsolattartás gyámhatósági vagy bírósági szabályozására. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2020. november 16. napján kelt 54.Pf.634.979/2020/3. számú végzésével a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 16.P.XVIII.20.608/2020/16. sorszámú ideiglenes intézkedését megváltoztatva szabályozta a felperes és név1 utónevű gyermeke közötti kapcsolattartást. Ezt követően a kapcsolattartás név1 és a felperes között a másodfokú határozatban foglaltak szerint történt, az I. r. alperes a végzésben foglaltaknak megfelelően biztosította név1 és a felperes közötti kapcsolattartást az elkövetkező pár évben.

[4] A Főváros Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2022. június 1. napján kelt 54.Pf.631.256/2022/14. számú ítéletével a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2021. december 14. napján kelt 16.P.XVIII.20.608/2020/139. sorszámú házasság felbontása és járulécai tárgyában hozott ítéletét a kapcsolattartás körében részben megváltoztatta, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A házasságot felbontó jogerős ítélet időszakos kapcsolattartás alatti folyamatos kapcsolattartás mellőzésére vonatkozó rendelkezésével szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, e körben a Kúria 2022. december 6. napján kelt Pfv.II.20.965/2022/5. számú ítéletével a felülvizsgálattal támadott rendelkezését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság erre vonatkozó rendelkezését helybenhagyta. A Budakörnyéki Járásbíróság 12.P.20.146/2023/21. számú, 2023. október 11. napján kelt ítéletével a felperes által kezdeményezett kapcsolattartás megváltoztatása iránti keresetet elutasította. A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2024. február 27. napján kelt 1.Pf.20.892/2023/7. számú ítéletével - a perköltség vonatkozásában történő megváltoztatást meghaladóan - helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

[5] Keresetében a felperes annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek azzal, hogy közösen elzárták előle huzamosabb időre az név1 utónevű kiskorú gyermekét, miközben szülői felügyeleti jogot gyakorló szülő volt, megsértették a magán- és családi élet zavartalanságához fűződő személyiségi jogát, valamint mint különélő szülőnek a Ptk. 4:178. § (2) bekezdésében foglalt, gyermekkel való kapcsolattartási jogát. Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértéstől, valamint az I. rendű alperest 1.500.000 forint, a II. rendű alperest 1.000.000 forint összegű sérelemdíj és ezen összegeknek a 2023. december 20. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni, a perköltség viselésükben való marasztalás mellett.

[6] Az I. és a II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték, a felperes perköltség fizetésre való kötelezése mellett.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 762.000 forint, a II. rendű alperesnek 1.143.000 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy 222.000 forint elsőfokú

eljárási illetéket fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak.

[8] Határozatának indokolásában a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésében, 2:43. § b) pontjában, az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésében, a 2:52. § (1), (2), (3) bekezdésében, a Ptk. 4:173. §-ában, a 4:178. § (1) és (2) bekezdésében, a 4:181. § (1) és (2) bekezdésében, a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) kormányrendelet 27. § (1) bekezdés a) és b) pontjában, a (2), (3) és a (4) bekezdésében foglalt szabályokat ismertette.

[9] Az I. rendű alperes ellenkérelme alapján elsőként azt vizsgálta, hogy a gyermekével való kapcsolattartás hiánya miatt hivatkozhat-e a felperes személyiségi jogsértésre vagy az a házasság felbontása során eljáró bíróságok kapcsolattartás körében hozott döntésének egyfajta felülvizsgálatát jelentené. Ennek megítéléséhez a BH.2018. 222. szám alatt közzétett határozatban, a Kúria Pfv.20.604/2020/6. számú döntésében foglaltakra volt figyelemmel. Azt állapította meg, hogy a kapcsolattartás akadályozása kivételesen sérthet személyiségi jogot akkor, ha bizonyítást nyer az, hogy az a szülő, akinél a gyermeket elhelyezték, önhatalmúlag, szándékosan teremt olyan körülményeket, amelyek miatt a kapcsolattartás hosszabb időn keresztül megghiúsul vagy ellehetetlenül. A személyiségi jogsértés megállapításának feltételeit részletesen a BDT.2022. 4517. szám alatt közzétett jogeset fejtette ki, amely szerint a személyiségi jogsértés megállapítására akkor kerülhet sor, ha a gyermeket gondozó szülő rendszeresen, visszaélészerűen nem biztosítja a különélő szülő jogát a gyermekével való kapcsolattartásra és ennek eredményeként a kapcsolattartási jog lényeges célja alapjaiban sérül.

[10] A fentiekre tekintettel a kapcsolattartás akadályozása megvalósíthatja a személyiségi jog sérelmét, ezért vizsgálta, hogy a kapcsolattartások a felperes által megjelölt időszakokban (2019. szeptember 1-től 2019. december 19-ig, 2019. december 19-től 2020. május 3-ig és 2020. május. 3-tól) megvalósultak-e.

[11] A felperes nyilatkozatait tartalmazó okirati bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy mind a 2019. szeptember 1-től 2019. december 19-ig, mind pedig a 2019. december 19-től 2020. május 3-ig tartó időszakban volt kapcsolattartás a felperes és a gyermeke között. Ezen időszakokban sem gyámhatósági, sem bírósági határozat nem született a kapcsolattartásra és a szülői felügyeleti jog gyakorlására vonatkozóan. Önmagában az, hogy az I. rendű alperes egy év elteltével már terhesnek találta és nem biztosította a felperes számára a napi szintű kapcsolattartást, nem eredményez személyiségi jogsértést, különös tekintettel arra, hogy az I. rendű alperes ezzel egyidejűleg a kapcsolattartás rendezése iránt gyámhatósági eljárást kezdeményezett és a felek között megállapodás nem volt. Ebben az időszakban, ha nem is a felperes által elképzelt mennyiségben és minőségben, de a

kapcsolattartás saját állítása szerint is megvalósult, így személyiségi jogot sértő magatartásra az alperesekkel szemben eredményesen nem hivatkozhat.

[12] A felperes által megjelölt harmadik időszak tekintetében azt állapította meg a Fővárosi Törvényszék 54.Pf.631.256/2022/14. szám alatti másodfokú ítéletének indokolása alapján, hogy valóban volt több olyan hónap, amikor az I. rendű alperes nem biztosította a felperes számára a gyermekével való kapcsolattartást. Annak vizsgálata körében, hogy a kapcsolattartás milyen okból maradt el, rögzítette azt, hogy 2020. májusától sem volt a kapcsolattartásra vonatkozó hatósági döntés. A szülői felügyeleti jog gyakorlásának rendezésére a házasság felbontása iránti perben került sor, amely a megjelölt időszakot követően 2022. június 1. napjával zárult le jogerősen. A házasság felbontása tárgyában eljáró Fővárosi Törvényszék a hivatkozott fenti számú ítéletében megállapította azt is, hogy a másodfokú bíróság által meghozott ideiglenes intézkedést követően az I. rendű alperes jogkövető magatartást tanúsított, a bíróság döntésében foglalt kötelezettségének eleget tett.

[13] Vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy mely körülmények vezettek a kapcsolattartás elmaradásához. E körben figyelemmel volt a felperessel szemben jelenleg folyamatban lévő büntetőeljárás adataira, mely eljárás azért van folyamatban, mert a felperes az I. rendű alperes lakóhelyén mindennap megjelent, ott fénykép- és videófelveteleket készített a kapcsolattartási jogára hivatkozással. Mindezt az I. rendű alperes zaklatásként élte meg. Figyelembe vette a Fővárosi Törvényszék fenti számú ítéletének azon megállapításait, melyek szerint a szülői felügyelet kérdésében való döntéshozatalnál a felperes személyiségét ellene értékelték.

[14] Rögzítette, hogy a házasság felbontása iránti perben eljáró bíróságok a felperes vonatkozásában a szabálykövetési nehézségeket, arrogáns, erőszakos, ellentmondást nem tűrő személyiségét, a kapcsolattartási kereteket meghaladó kontrolláló magatartástól való tartózkodását fontosnak tartották kiemelni. A felperes feljelentése alapján a II. rendű alperessel szemben eljáró büntetőbíróságok (28.Bf.7239/2024/8. számú ítélet) arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a felperesi magatartás provokáló, zaklató jellegű volt. A gyermek kiegyensúlyozott fejlődése érdekében a felperes és az I. rendű alperes közötti együttműködés nem valósult meg. A felperes az I. rendű alperes családi életét, nyugalját nem tartotta tiszteletben (Fővárosi Törvényszék 54.Pf.634.979/2020/3. számú végzés).

[15] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a számos ügyben eljáró bíróságok a felperes vonatkozásában az I. rendű alperes életébe való beavatkozásként értékelték a mindennapi kapcsolattartás erőltetése miatti napi megjelenését az alperes otthonánál.

[16] Rögzítette, hogy 2020. június 26. napján az I. rendű alperes tájékoztatta a család- és gyermekjóléti szolgálatot, hogy a felperessel szemben a zaklatás miatti feljelentése folytán a büntetőeljárás folyamatban van, és felajánlotta a felügyelt kapcsolattartás lehetőségét, melyet a felperes nem fogadott el. A felperes javára nem értékelhető, hogy pertaktikai okokból nem élt a kapcsolattartás lehetőségével, az így elmaradt kapcsolattartást nem háríthatja az I. és a II. rendű alperesre.

[17] A Pest Megyei Kormányhivatal Városi Járási Hivatalának irataiból azt állapította meg, hogy a 2020. december 12-i bíróság ideiglenes intézkedéstől kezdődően a kapcsolattartás megvalósult. A peres felek együttműködésének hiányát alátámasztotta az, hogy bírósági eljárás volt szükséges az I. rendű alperes második gyermekének vonatkozásában az apasági vélelem megdöntéséhez. Rögzítette azt is, hogy a Budakörnyéki Járásbíróság a 2023. október 11-én kelt ítéletével a felperes által kezdeményezett kapcsolattartás megváltoztatása iránti keresetet elutasította, a Budapest Környéki Törvényszék az ítélet keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta (12.P.20.146/2023/21. számú és 1.Pf.20.892/2023/7. számú ítéletek). A jogerős döntés helyesnek tartotta annak megállapítását is, hogy a felperes kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelmei alaptalanok voltak.

[18] A felhozott eseti döntések alapján az volt megállapítható, hogy a felperes által megjelölt időszakban a gyermek feletti szülői felügyeleti jog gyakorlására vonatkozó döntés még nem született, a gyermek életvitelszerűen az I. rendű alperessel élt. Több olyan hónap volt, ami alatt kapcsolattartás a felperes és a gyermek között nem volt, azonban ez a magatartás az I. rendű alperes részéről nem volt visszaélésszerű. Az I. rendű alperes 2019. szeptemberében kezdeményezte a kapcsolattartás rendezése iránti eljárást, majd a felperes napi megjelenése miatt 2019. decemberében és 2020. májusában feljelentéssel élt, 2020. októberében gyakorlatilag elmenekült abból az élettérből, amelyben az eljáró bíróságok által egybehangzóan sérelmesnek tartott felperesi magatartást kellett napi szinten elviselnie. Azt, hogy a felperes nyomásának nem engedett és a kapcsolattartás bírósági határozattal történő rendezéséig nem tette lehetővé több hónapig a kapcsolattartást, a házassági perben eljáró bíróságok a hasonló perekben szokásos típusú magatartásként értékelték. Kétségtől az I. rendű alperes volt az, aki a kapcsolattartást nem tette lehetővé, azonban ehhez az ezt megelőző időszakban tanúsított felperesi aktív és passzív cselekedetek is hozzájárultak, melyek a felperes terhére értékelendők.

[19] A felperes arra nem hivatkozott, hogy a gyermekével való kapcsolata a kiesett idő miatt sérült volna. A jogerős bontó ítélet pedig megállapította, hogy a gyermek kifejezetten ragaszkodik az édesapjához, szereti őt és igényli a vele való találkozást, így a közöttük lévő kapcsolat minősége az elsőfokú bíróság megítélése szerint a kapcsolattartás hiánya miatt nem sérült.

[20] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy 2020. májusától a kapcsolattartás szabályozása nélküli időszakban az alperesi magatartások nem tekinthetők visszaélésszerűnek, alapos ok és indok nélkülinek, a gyermek érdekeit figyelmen kívül hagyónak, a kizárólag saját akaratot érvényre juttatónak. Így az I. rendű alperes magatartása nem sértette a felperes magán- és családi élet zavartalanágához fűződő személyiségi jogát és kapcsolattartási jogát.

[21] A felperes a II. rendű alperessel szemben a Ptk. 4:178. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. Bár a kapcsolattartásra kötelezett személy az I. rendű alperes, az elsőfokú bíróság vizsgálta a II. rendű alperesi magatartást is, megállapítva, hogy a felperesi hivatkozás szerint a két alperes együtt nem biztosította a kapcsolattartás zavartalanágát, és miután ez az I. rendű alperes vonatkozásában nem volt megállapítható, így a II. rendű alperesre sem vonatkoztatható. A II. rendű alperes vonatkozásában nem volt olyan felperesi tényállítás – azon kívül, amikor egy alkalommal találkoztak és arról hangfelvételt készített a felperes, a kényszerítés miatt büntetőeljárást is indított, amely a II. rendű alperes felmentésével zárult – nem volt olyan felperesi tényállítás, ami konkrétan megjelölte volna, hogy a II. rendű alperes mikor, milyen cselekménnyel akadályozta meg a kapcsolattartást. Önmagában a felelősségét nem alapozza meg az a tény, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperes férje. A Ptk. 4:178. § (1) bekezdéséhez kapcsolódóan a II. rendű alperes zavartalan kapcsolattartást akadályozó magatartására felperesi tényállítás sem volt. Erre vonatkozó bizonyíték sem került csatolásra, így a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet is alaptalannak találta.

[22] Jogsértés hiányában a kért jogkövetkezmények alkalmazhatóságát vizsgálnia nem kellett.

[23] Mellőzte a felperes által indítványozott tanúk meghallgatását, mert a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, a felek tényekre vonatkozó részben egyező előadása szükségtelenné tette a meghallgatásukat. Nem vette figyelembe a keresetlevélhez csatolt nemperes végzéseket az I. rendű alperes felróható magatartásához kapcsolódóan, tekintettel arra, hogy azok kivétel nélkül a peresített időszakon kívüli időre vonatkoztak. Nem vette figyelembe azt a név5 által készített szakvéleményt, amelyet a házasság felbontása iránti perben az eljáró bíróságok már értékelték, mivel a bíróságok megállapításait figyelembe vette. Ugyancsak nem értékelt a felperes által csatolt közjegyzői okiratokat és a csatolt üzenetváltásokat, mint annak bizonyítékát, hogy a felek a napi kapcsolattartásban állapotok meg, tekintettel arra, hogy a házasságot felbontó bíróságok egyhangzóan azt állapították meg, hogy ilyen megállapodás nem volt a felek között. A személyiségi jogi perben eljáró bíróság nem helyezkedhet a családjogi kérdés tárgyában állást foglaló bíróságokkal ellentétes álláspontra, azonos kérdést nem vizsgálhat, mert ez a döntés megkettőződéséhez vezethetne. Nem látta relevanciáját a felperes által csatolt pedagógiai véleménynek és a segítőknek írt beadványokat sem vette figyelembe, azok bizonyítékul nem szolgálhatnak. Mellőzte a jelenlegi ténymegállapítást nem tartalmazó gyámügyi végzéseket, csakúgy, mint a kereset tárgyához nem kapcsolódó NAIH tájékoztatást. Nem vette figyelembe a házasság felbontása iránti

perben már értékelt hangfelvétel anyagát. Nem értékelte az I. rendű alperes által csatolt, az alperesek feljelentését tartalmazó iratokat tekintettel arra, hogy azok csupán a fél előadásai. Nem látta relevanciáját a nyomozás elrendeléséről szóló tájékoztatásnak sem, mivel a felperessel szemben hivatkozott zaklatás elkövetését csak bíróság állapíthatja meg. Mellőzte a felperes által becsatolt hanganyagról készült közjegyzői leirat felhasználását, tekintettel arra, hogy a hangfelvétel, amely alapján a leirat készült, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 269. § (1) bekezdés b) pontja alapján jogsértő módon keletkezett és nem volt olyan ok, amely alapján a jogsértő bizonyítási eszköz a Pp. 269. § (4) bekezdése szerint figyelembe vehető lett volna.

[24] A perköltségviselés tárgyában a Pp. 82. § (1) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése alapján határozott. Az I. rendű alperes vonatkozásában a becsatolt megbízási szerződés alapján 600.000 forint + áfa megbízási díjat, a II. rendű alperes vonatkozásában a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a szerint 500.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, továbbá tárgyalásonként 100.000 forint + áfa összeget állapított meg (a munkadíjon felül további 400.000 forint + áfa tárgyalási jelenléti díj).

[25] A peres eljárás illetékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdés és (3) bekezdés b) pontja alapján a felperes által hivatkozott valódi keresethalmazatra tekintettel 3.700.000 forint pertárgyérték figyelembevételével mellett az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelően 220.000 forintban állapította meg. A felperest az illeték megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte, annak módját a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint határozta meg.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte, hivatkozva azon eljárásjogi szabálysértésre, hogy az általa bejelentett tanúk meghallgatását mellőzte az elsőfokú bíróság, ekként nem teljes körű bizonyítási eljárást folytatott le. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek azzal, hogy közösen elzárták előle huzamosabb időre a 2016. augusztus 19-én született név1 utónevű kiskorú gyermekét – miközben szülői felügyeleti jogot gyakorló szülő volt – megsértették a magán- és családi élet zavartalanságához fűződő személyiségi jogát [Ptk. 2:43. § b) pontját és Magyarország Alaptörvény VI. cikkét], valamint megsértették mint különélő szülő Ptk. 4:178. § (2) bekezdésébe foglalt gyermekkel való kapcsolattartási jogát. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tényekből és lefolytatott bizonyítási eljárás alapján keletkező bizonyítékokból nem megfelelő, így okszerűtlen következtetéseket vont le. Az alpereseket egyetemlegesen kérte perköltségben marasztalni a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. §-a alapján.

[27] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével téves jogi álláspontra helyezkedett. Indokolásában számos ellentmondás szerepel. Nem vette figyelembe az általa csatolt közjegyzői iratot és csatolt üzenetváltásokat, mint annak bizonyítékát, hogy napi kapcsolattartásban állapotok meg egymással. Azt állapította meg, hogy a korábban eljáró bíróságok szerint ilyen megállapodás nem volt a felek közt, pedig erre vonatkozóan számos bizonyítékot csatolt. A Pp. 263. § (1) és (2) bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése, az azokban megállapított tényállás nem köti.

[28] Előadta, hogy a kapcsolattartás gyakoriságáról az I. rendű alperessel abban állapodtak meg, hogy névlt mindennap láthatja. Ennek bizonyítására csatolta a 2018. július 23-i és 2018. augusztus 14-i hangfelvételeket. A szóbeli megállapodás igazolására csatolta a BRFK kerületi rendőrkapitányság előtt ügyszám számú 2020. január 3. napján kelt jelentést. A napi kapcsolattartásról szóló szóbeli megállapodásukat támasztja alá az a tény, hogy egy éven keresztül működött zavartalanul a mindennapos kapcsolattartás. Videófelvételt csatolt annak igazolására is, hogy a gyermekkel érdemi időt töltöttek együtt, részére aktív programokat szervezett, ami a közöttük fennálló szoros érzelmi kötődést tovább erősítette. Az egyéves működő gyakorlat után a Ptk. szerinti kapcsolattartásra vonatkozó jogát és egyben kötelezettségét azért nem tudta érvényesíteni és teljesíteni, mert azt az I. rendű alperes szándékosan megakadályozta, a zavartalan kapcsolattartást nem biztosította. Ehhez a II. rendű alperes hathatós, aktív közreműködő magatartása is hozzájárult, ahogy azt a korábban hivatkozott közjegyzői leirat is tanúsítja.

[29] Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítélet maga is azt állapítja meg, hogy a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 54.Pf.634.979/2020/3. számú végzése szerint a kapcsolattartás hónapokig nem működött a felperes és a gyermek között. Téves az az álláspont, hogy a jelen peres eljárás a korábbi bíróságok a kapcsolattartás körében hozott döntéseinek felülbírálatára irányulna. A jogsértés megállapítása nem jogorvoslati forma. Tévesen hivatkozik az elsőfokú bíróság a Kúria Pfv.20.604/2020/6. szám alatti döntésére, jelen esetben nincs szó családjogi vitáról vagy vitás kapcsolattartásról, hanem a Ptk. 2:43. § b) pontja szerinti személyiségi jogsérelem miatt érvényesíti igényét. Nem vitásan az I. rendű alperes hosszabb időn keresztül szándékosan, nyomós indok nélkül visszaélészerűen, rendszeresen elzárta tőle a gyermekét és a korábbi kapcsolattartást sem, de ahhoz hasonlóan sem biztosított a peresített időszakokban. Ezt erősíti a Fővárosi Törvényszék 2020. november 16. napján kelt, a kapcsolattartást ideiglenes intézkedéssel szabályozó döntése is, az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy valóban volt több olyan hónap az általa megjelölt harmadik időszakban, amikor az I. rendű alperes nem biztosította a gyermekével való kapcsolattartást.

[30] Az I. rendű alperes által csatolt táblázat bizonyítja, hogy hány alkalommal és milyen módon próbálta kikényszeríteni a kapcsolattartási jogát, többnyire sikertelenül.

[31] A korábban eljáró bíróság megállapítása, ami csupán személyes észrevétel a bíróság részéről, indokolásként nem szolgálhat. Irreleváns az általa tanúsított, jelenleg büntetőeljárás tárgyává tett magatartása is, mivel az eljárás jelenleg is folyamatban van, bűnösségét jogerős ügydöntő határozat nem állapította meg.

[32] Nem vonható párhuzamba az alperesek által elkövetett jogsértés és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság határozatában foglalt azon megállapítás, miszerint a gyermek ragaszkodik az édesapjához, szereti őt és igényli a vele való találkozást. A jogsértés attól függetlenül fennáll, hogy milyen a kapcsolata a lányával.

[33] Megítélése szerint jelentős eljárásjogi szabálysértésnek minősül az általa bejelentett tanúk meghallgatásának mellőzése. A tanúk a per szempontjából releváns tényekre tudtak volna nyilatkozni.

[34] Vitathatatlan tény, hogy 2020. május 3. napjától kezdődően 236 napos teljes apai izoláció történt az I. rendű alperes részéről, amihez a II. rendű alperes hathatós segítséget nyújtott. A II. rendű alperes kijelentései, feljelentéssel való fenyegetései, továbbá azon nyilatkozata, hogy mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy a felperesnek a jövőben semmi köze ne legyen a kislányához, az I. rendű alperes jogsértéshez való segítségnyújtásként, abban való aktív közreműködésként értelmezhető. A Ptk. 4:178. § (1) bekezdésének szabályozásából következően a kapcsolattartás akadályozását nem csupán a gyermeket nevelő szülő, hanem más személy is elkövetheti.

[35] A Ptk. 4:178. §-a alapján különélő szülőként a kapcsolattartás joga kétségkívül megillette volna. Ezzel ellentétes bírósági vagy gyámhatósági határozat nem született.

[36] Előadta, hogy az I. rendű alperes által elkövetett jogsértések ismétlődő jellegűek, több időszakban történt a kapcsolattartás akadályozása. A mai napig is vannak elmaradt kapcsolattartások. A II. rendű felperes, mint az I. rendű alperessel együtt élő élettárs a Ptk. 4:178. § (1), (2) bekezdése szerinti törvényi kötelezettsége ellenére nem biztosította a zavartalan kapcsolattartást.

[37] A Ptk. 4:180. § és a 4:181. § alapján a láthatás rendjét amíg erre irányuló per nincs folyamatban, a szülők megállapodása szerinti rendben kell folytatni. Hivatkozott a 149/1997. (IX. 10.) Kormányrendelet 27. § (1) bekezdésében, Magyarország Alaptörvényének VI. cikkében foglaltakra. Utalt a BH.1998. 6283. számú jogesetre, a Fővárosi Törvényszék P.25.490/2013/116. szám alatti ítéletében írtakra. Azzal, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint az az aktív cselekvő, a gyermeket a különélő szülőtől elzáró magatartás sért személyhez fűződő jogot, amely rendszeres vagy visszatérő visszaélésszerű jellegű. A jogsértő magatartás személyhez fűződő jogokat is sérthet. Önmagában az, hogy a jogvédelmet elsősorban a családjog intézményei biztosítják, nem zárja ki az okozott sérelem miatt a személyiségi jogvédelmi igény érvényesíthetőségét.

[38] Fellebbezési ellenkérelmében az I. rendű alperes az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta, a felperes másodfokú perköltségben marasztalása mellett.

[39] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen és teljes egészében feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokból a felperesnek az általa az alperesek ellen megindított rendkívül nagy számú eljárásban megtett nyilatkozataiból minden esetben az ő jogellenes magatartására lehetett következtetést levonni, ezért szükségtelen volt további tanúbizonyítás lefolytatása.

[40] Hangsúlyozta, hogy 2020. májusától 2020. november végéig terjedő időszak alatt a kiskorú gyermek tekintetében közös szülői felügyelet állt fenn mindenféle szabályozás nélkül. A 2019. szeptember 1-től 2020. május 3-ig tartó időszak vonatkozásában pedig a felperes és a gyermek között volt kapcsolattartás, így a kereseti kérelem már ezen okból alaptalan. Megjegyezte, hogy a felperest az általa megindított száznál több eljárásban nem a gyermekkel való kapcsolattartás, hanem az I. rendű alperessel szembeni bosszú vezérli. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott bírósági ítéletekből egyértelmű következtetés vonható le a felperes visszaélésszerű magatartására, míg az I. rendű alperes felperest akadályozó jogellenes magatartására nézve semmilyen adat nem merült föl. A felperes zaklató bántalmazó magatartása ellen 2020. októberében úgy védekezett, hogy gyakorlatilag elmenekült onnan, ahol addig lakott és ahol el kellett viselnie a napi szintű felperesi zaklatást.

[41] A jogi érvelés körében a Kúria Pfv.20.604/2020/6. számú precedensképes határozatára, annak elvi tartalmára és indoklására hivatkozott, mely határozat visszautal a Pfv.20.766/2019/5. számú, ugyancsak precedensképes határozatra. A felperes nem bizonyította, hogy létezik olyan tényállás, ami az emberi méltóságát sértette volna és amely alapján megállapítható lenne, hogy az alperesek szándékosan olyan körülményeket teremtek, amelyek miatt a kapcsolattartás hosszabb időn keresztül megghiúsult. A felperes magatartása mindkét alperessel szemben erőszakos és jogellenes, ami nyilván befolyásolta a kapcsolattartás lebonyolíthatóságát is. Minden hivatkozott bírósági eseti döntés, elvi

határozat, precedensképes határozat abból indul ki, hogy az adott konkrét esetekben a felek között bírósági döntés rendezi a kapcsolattartást, a perbeli esetben azonban ilyen döntés nincs, így a jelen perbeli tényállás nem feleltethető meg egyértelműen a hivatkozott eseti döntésben foglalt tényállásoknak.

[42] Az elsőfokú bíróság által vizsgált teljes perbeli időszakban a közös kiskorú gyermek közös szülői felügyelet alatt állt, a kapcsolattartás szabályozása nélkül, így a kapcsolattartás szabályait nem lehetett megsérteni. Bizonyítható, hogy a felek között nem jött létre megállapodás, közös kiskorú gyermek mindkét peres félnél tölthetett időt. A sérelmezett időszakban a felperes és az I. rendű alperes közös szülői felügyelet alatt nevelte a kiskorú gyermeküket, a Ptk. IV. könyv által szabályozott kapcsolattartás nem volt, a felek közötti megállapodás sem volt, az I. rendű alperes így semmilyen szabályt nem sértett. Ennek okán a felperes személyiségi jogi sérelmének a megállapítására sincs alap, így a kereset mind ténybelileg, mind jogalapjában megalapozatlan. A felperes további bizonyítási indítványainak elutasítását az elsőfokú bíróság megindokolta, mely indokokkal egyetértett.

[43] Fellebbezési ellenkérelmében az II. rendű alperes az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta, a felperes másodfokú perköltségben marasztalása mellett.

[44] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a felmerült bizonyítékok alapján aggálytalanul állapította meg a tényállást. Egyetértett a felperesi tanúbizonyítási indítványok mellőzésével is.

[45] A felperes hatályon kívül helyezés iránti kérelméből arra következtetett, hogy a felperes célja a peres eljárások elhúzása, magatartása joggal való visszaélés.

[46] Az elsőfokú bíróság nem azért hivatkozott más bíróságok megállapításaira, mert azokhoz kötve volt, hanem azért, mert azok alkalmasak voltak a tényállás megállapítására, a hasonló tárgyú perek okán.

[47] Azt a felperes fellebbezésében nem vitatta, hogy az I. rendű alperes jogsértő magatartása nélkül a II. rendű alperes magatartása sem lehet az, de emellett a felperes bizonyítékokat sem szolgáltatott, csak bizonyítékkal alá nem támasztott állításokat tett. A kapcsolattartást sem egyedileg, sem rendszerszinten soha nem zavarta, büntető bírósági ítélet

igazolja, hogy jogsértést nem követett el.

[48] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felek között nem jött létre napi szintű kapcsolattartásra vonatkozó megállapodás.

[49] Szintén helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy nem alaptalanul minősítette zaklatásnak a felperes rendszeres, háborgató megjelenését, ahogy okszerűen jutott arra a következtetésre is, hogy azok a körülmények, melyek miatt a felperes nem tudott találkozni gyermekével, saját magatartásának köszönhetők.

[50] A felperes fellebbezése nem alapos.

[51] A Fővárosi Ítélőtábla a felülbírálati jogkörét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta [Pp. 370. § (1) bekezdése]. A fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el.

[52] A felperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy megsértette-e az elsőfokon eljáró bíróság a jogorvoslati kérelemben felsorolt jogszabályokat, amikor elutasította a felperesnek a különélő szülővel történő kapcsolattartás szabályainak a megsértésére alapított, kétféle személyiségi jogsértést is állító keresetét.

[53] Keresetében a felperes a magán- és családi élet zavartalanságához fűződő személyiségi jog és a különélő szülővel való kapcsolattartás jog megsértésének a megállapítását és az alpereseknek a további jogsértéstől való eltiltását, továbbá a sérelem díjban való marasztalásukat kérte.

[54] A Kúria következetes jogértelmezése szerint a különélő szülővel való kapcsolattartás joga családjogi intézmény (Ptk. 4:178. §, 4:180. §). A személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva nem alkalmas bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére, véleményezésére. A kiskorú gyermek és a tőle különélő szülő kapcsolattartásának szabályozására a családjogi intézmények szolgálnak és az ehhez

kapcsolódó szankciókat is a gyámhatóság alkalmazhatja (Kúria Pfv.IV.20.724/2024/4.).

[55] Helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes kapcsolattartásának akadályozásában megvalósuló, általa hivatkozott I. és II. rendű alperesi magatartás felróható és visszaélészerű volt-e, azzal okozati összefüggésben bekövetkezett-e a felperesi oldalon a személyiségi jog sérelme és keletkezhetett-e nem vagyoni hátrány. A Kúria azon jogértelmezéséből kiindulva, mely szerint a gyermek és a szülő közötti kapcsolattartási jog nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, abban kellett a perben állást foglalni, hogy a felperes által megjelölt három időszakban a kapcsolattartások elmaradása miatt a felperesnek a magánélethez és a családi élethez való személyiségi joga sérült-e és emiatt alkalmazhatók-e a kért objektív és szubjektív jogkövetkezmények.

[56] Az ennek megállapításához szükséges bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróság lefolytatta és teljeskörűen számot is adott az általa értékelt bizonyítékokról. Helytállóan jutott arra a meggyőződésre mérlegelésének eredményeként, hogy nem állapítható meg olyan többlet tényállás az ügyben, ami akár a magánélethez való jog, akár a családi élethez való jog megsértésének a megállapíthatóságát eredményezné.

[57] Adott esetben mindkét szülő, a felperes és az I. rendű alperes is a másikat tartotta felelősnek a kapcsolattartási problémák miatt. Olyan bizonyíték, ami az I. és II. rendű alperesek oldalán felmerült, sérelmezett magatartások vonatkozásában eredményezett volna többlet tényállást, nem állt rendelkezésre.

[58] Kellőképpen megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy milyen okokból mellőzte a felperes által felajánlott bizonyítékokat, az e körben leírtakkal a másodfokú bíróság egyetért, arra visszautal (elsőfokú ítélet [82]- [95] bekezdései).

[59] Az, hogy a kapcsolattartás első szakasza a felperes elköltözését követően akadálytalanul zajlott és az I. rendű alperes a felperes igényeinek megfelelően biztosította a napi szintű kapcsolattartást, nem jelenti azt, hogy a felek megállapodása alapján kialakult gyakorlaton az I. rendű alperes ne változtathasson abban az esetben, ha számára már terheessé válik a felperes naponta történő megjelenése, különös tekintettel arra, hogy új kapcsolatot létesített, mely kapcsolatból később gyermek is született. Ha a két fél megállapodott is egymással szóban a napi szintű kapcsolattartásban, nem jogszerűtlen és nem személyiségi jogot sértő magatartás az, ha az egyik fél a körülményeinek változása okán ezt a megállapodást felrúgja és egy másik kapcsolattartási rendszert kíván kialakítani. Amennyiben a különélő szülő ezt nem fogadja el, a hatóság szabályozását igényelheti. Ez történt végül,

amikor ideiglenes intézkedést hozott a felek ügyeiben eljáró bíróság 2020. december 12. napjával.

[60] A másodfokú bíróság megítélése szerint az I. rendű alperes megélhette zaklatásként a felperes azon magatartásait, cselekedeteit, melyekkel megpróbálta kikényszeríteni az általa igényelt módon való kapcsolattartást, ahogyan a vele szemben megindított számos eljárást is értékelhette ekként.

[61] Kétségtelen, hogy annak megállapíthatósága, miszerint a gyermek szereti az édesapját és ragaszkodik hozzá, nem jelenti egyben azt is, hogy ez a tény kompenzálja az elmaradt kapcsolattartásokat. Ugyanakkor ez a bírósági megállapítás a per érdemi döntésére nem hatott ki. Az elsőfokú bíróság által értékelt bontóperes iratok anyaga alapján tett megállapítások pedig relevánsak, összhangban állnak a hasonló perekben kialakult bírósági gyakorlattal.

[62] A felperes kereseti kérelmében megjelölt harmadik időszak volt az, amikor valóban jelentősnek mondható volt az az időszak, amely alatt nem valósult meg a felperes és a kiskorú gyermeke közötti kapcsolattartás. Ugyanakkor ez a 2020. május 3-tól 2020. december 12-ig tartó időszak sem tekinthető olyan, az elsőfokú bíróság határozatában részletezett feltételeknek megfelelő időszakként, amikor is a gyermek érdekeit figyelmen kívül hagyó, visszaélészerű, kizárólag saját akaratból való elmaradt kapcsolattartásokat lehetett volna az alperesek terhére róni. Peradat áll rendelkezésre abban a kérdésben, hogy a felügyelt kapcsolattartást a felperes ezen időszak vonatkozásában nem fogadta el pertaktikai okokból, holott ezáltal biztosított lett volna számára a kapcsolattartási jog. Mindemellett ez volt az az időszak, amikor a felperes körülményeiben is jelentős változások történtek, egyrészt gyermeket várt, másrészt a jelentős korlátozásokkal járó covid járvány időszakát is érintette a kapcsolattartás elmaradása.

[63] A fentiek alapján megállapítható volt tehát az is, hogy szükségtelen azoknak a bizonyítékoknak a külön értékelése, amelyeken a napi kapcsolattartásban való megállapodást kívánta igazolni a felperes. Más bíróságok megállapításait a felek a peranyag részévé tették, ezért azok a bizonyítékok körében értékelendők voltak.

[64] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú ítéletet a per főtárgya és az ügyvédi munkadíjból álló perköltség vonatkozásában helybenhagyta.

[65] Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értéket nem a bírói gyakorlatnak megfelelően számította, az helyesen a megállapítási kereset meg nem határozható pertárgy értékénél magasabb összegű sérelemdíj összegéhez igazodik (1.500.000 forint + 1.000.000 forint, ennek 6%-a 150.000 forint). Az, hogy a felperes az alperesekkel szemben, egy cselekmény miatt egy eljárásban kéri a személyiségi jogának megsértésével kapcsolatban az objektív szankciók és a sérelemdíj alkalmazását, tényleges, vagyoni értékben is kifejezhető tárgyi keresethalmazatnak nem minősíthető. Ha a jogosult egy keresetben objektív és szubjektív szankciót együtt érvényesít, az a perérték meghatározása szempontjából egységes keresetnek minősül és a Pp. 24. §-a, valamint az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése alapján az összecszerűen meghatározott kártérítési követelést kell az illeték alapjaként figyelembe venni. Együttesen érvényesített igények esetén a meg nem határozható perérték [Itv. 39. § (3) bekezdés] akkor szolgálhat az eljárási illeték alapjául, ha az így számítandó érték meghaladja a kártérítési követelést (EBH1999.94.). Ezért a másodfokú bíróság az illetékfizetés tekintetében az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta.

[66] A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint viseli az I. és II. rendű alperes által felszámított ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. Az ügyvédi munkadíj mértékének megállapítására a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor, a képviselők felszámításának megfelelően.

[67] A másodfokú eljárásban a pertárgyérték alperesenként 600.000 forint, az ennek megfelelő 8% mértékű fellebbezési illetéket ugyancsak viseli a pervesztes felperes. [1990. évi XCIII. törvény (Itv.)39.§ (1) bekezdés és 46.§ (1) bekezdés].

[68] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2025. október 2.

Dr. Hercsik Zita s.k.

a tanács elnöke – előadó bíró

Az aláírásában akadályozott Az aláírásában akadályozott

dr. Kisbán Tamás bíró helyett dr. Fintha-Nagy Péter László bíró helyett

dr. Hercsik Zita s.k. dr. Hercsik Zita s.k.

a tanács elnöke a tanács elnöke